

за да не са срами отъ проститѣ й прикаски, кога са сберяха съ по-умни хора, оставяше я, и самъ си той отиваше по ловъ и по селата, тъй щото нито своята глупава жена да глѣда, нито пжкъ хорскытѣ умни жени да глѣда и да му е жално. Това стана много мъчно на Добра, защото тя мисляше че мъжъ й ще я обыча съ когы съ сжщата първа любовь, и вмѣсто да са упознае що й за ума, и за коя причина мъжъ й тъй я замрази, и вмѣсто да глѣда да са поправи, а тя захвана да му намира хыляди причини и обвиненія, захващаше да му мъмре съ безсолни думи, че ушь той захваналъ да обыча незнамъ коя си, а пжкъ нея не обычалъ и други таквизи глупавщини, за които той съвсѣмъ са разядосваше, и кога седняха хлѣбъ да ядатъ като я слушахше и като си помысляше, че неможи да си избере жена, отъ жялость и ядъ, ханкытѣ са нарѣждаха по гърлото му. Такыва и подобни мъмранія и обутванія помѣжду имъ захванахъ да ставатъ по-често и токо-рѣчи катадневно, и това направи щото мъжътъ я замрази и нито вече щѣше да я чюе, нити да я види.

Слѣдъ една година Добра роди сынъ, въ ражданіето си тя са развали толкова, щото хубость-та й съвсѣмъ са махна, едва съ хубость-та си отъ малко малко по нѣкога привличяше мъжя си, и нея като изгуби, тя са вече свърши. Скърбъ-та и завистъ-та като глѣдаше да са обычатъ и да са иматъ другытѣ добрѣ, толко я ядеше отъ